

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

V. De tertio obedientiæ gradu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

tatem tuam. *Hem plures*, inquit, habemus Evangelici illius cæci, quam noui Apostoli imitatores. Petre à cæco illo Redemptor Christus. *Quid tibi vis faciam?* Hem, quanta tua est misericordia Domine, hem quanta te nobis te accommodas & condescendis? quis vnquam Dominus serui sui voluntatem exquisiuit & suscitauit est, eam vt faceret vt cæcus illes, quia non considerauit, non expauit, non exclamauit, vt alias Apostolus Petrus, dum pedes illius IESVS lauare voluit, & Ioan. Bapt. quando venit ab ea vt baptizaretur: *Abstine hoc Domine.* Nisi fuisset cæcus, expauisset haud dubie cum petentem Dominum audiuit, *Quid tibi vis faciam?* &c. & I. mare magis debuisse, ac dicere *Quid me facere vis?* sic enim decet, sic omnino dignum est, non meam à te, sed à me tuam queri & fieri voluntatem. Tales, inquit, Bernardus Religiosos multos hodie videre est, quos interrogare superior debet, & petere. *Quid tibi vis faciam?* vt superiorè antea considerare & precipitare oporteat, quid huic placebit? quid est quod libenter scilicet est, hoc ei vt in iungam, ad quod aliqua propensione inclinatur & affectus? cum ipsimet è cõtra voluntatem superioris exquirere, vt ad quid ipse propendat nosse, satagere debent, quo ipsam agere proponant. Hoc enim sine ad Religionem venerunt, non autem, vt ipsorum voluntati superior condescendat, & quæ ipsis placent, iniungat. Hæc namque, non est obedientia religio.

CAPVT V.

De tertio obedientia gradu.

Tertius obedientia gradus in eo consistit, vt intellectum & iudicium cum iudicio superioris conformemus, nõ solum vnum velle, sed & vnum sentire, cum eo precurando credamus, id quod ipse mandat, recte mandari, nostram iudicio illius, iudicium subicientes, ipsumque vt proprii iudicii regulam ac normam accipientes. vt autem vtiq;que; clarius huius obedientia necessitas intelligatur, satis esse, debuerat ea, quæ initio dicebamus, nimirum nisi ita obe-

diatur, perfectam veramque obedientiam non fore. Vulgo Sancti Patres asserunt, obedientiam perfectissimum quoddam holocaustum esse, in quo nimirum homo se totum, integrum, & diuisum non sectum nihilque sibi reseruando, suo creatori & Deo, caritatis igne cremandum. p. ministrorum eius manus, offert. Hæc porro in lege veteri, erat inter holocaustum & alio sacrificia, differentia, quod in his pars vna Deo offerretur, altera vero in sacerdotum & ministrorum templi usum & sustentationem cederet ac reseruaretur: at holocaustum totum, ac penitus, in honorem Dei cremetur nihil vt eius seruetur, aut cuiquam cederet. si ergo intellectu nõ obedieris, nõ erit obedientia tua holocaustum, non integra non perfecta, cum principalè & nobiliore tui partem, ipsam inq; intellectum & iudicium, offerre negligis. Vnde B. P. N. dicere solebat, eos qui solum voluntate, & non iudicio obediunt, non si vnum in religione pedem habere. S. Bernardus plurib. edisserit, qualis & quo malo obedientia intellectus esse debeat, illam conuersionis S. Pauli historiam in sensu morali sequendo, & huic materiae applicando. Postq; ergo Paulus cæl. st. luce percussus conuersus est & dixit, *Dominus quid me vis facere?* respondit ei Dominus, *regredere ciuitatè & ibi dicetur quid te oporteat facere.* Quod exponens S. Bernardus hoc eodem ait sine, & intentione, in religionem es ingressus, idque non sine alto & diuino quodam consilio quendam salutis tuæ comparandæ tibi timorem ac terrorem Deus iniecit, ardens quoque maiestati eius seruiendi desiderium in corde tuo accendit, hoc denique sine tibi inspirauit, vt ciuitatem hanc, & hanc virtutis scholam ingrederis: ibi tibi dicetur, quid à te requirat Deus, quidque facere te oporteat, ut ei placeas. Paulus autem (vt in historiae serie pergamus) ciuitatem ingreduens, *aper-tis oculis nihil videbat: ad maius autem traheretur ab his qui comitabantur eum.* Hæc inquit Bernardus, *plene fratres, perfecta conuersio, & obedientia religio. forma est:* in hoc huius perfectio consistit, vt nimirum apertis oculis

Obedientia
holocaustum
perfectissimum.

Lib. 5. c. 4.
vita.

Serm. de
conuers.
Apost. Pauli.

Act. 9. 7.

Insignis S.
Bern. Allegoria pro
obedientia.

Obedientia
verus apertis
oculis
nihil videt.

*Obediens
Verus aper-
tus oculi
nihil con-
dens.*

Gen. 3. 7.

nihil videas, aut diiudices, sed à superiorib. te tuis conduci trahiq; sinas, totum te in manus eorum resignando. Vide autem, ne tibi oculi aperiatur in malum vti Adamæ aperte sunt. In genesi quippe legimus, primis nostris parentibus, quam primum vt peccarunt oculos apertas fuisse, & cognouisse eos se nudos esse, atq; inuicem ad alterutrum conspectu, magnopere exhoruuisse. Quid enim? an non & ante præuaricationem nudi erant, & oculos apertas habebant? Maxime: neq; n. eos cæcos Deus condidit. sed suam ad nuditatem ne uzi quã attendebant, nec eam aduertebant: Viuebant quippe in sancta illa, iustitiæ originalis simplicitate & puritate, perinde atque Argeli quidam terrestris. Hanc portio innocentiam & perfectionem, quam inobedientia perdidit, par nos est nostra in hoc religionis paradiso, obedientia imitari ne videlicet, ad alienos defectus intueendos, oculos apertos habeamus, sed vt licet suum et sponte quis vitium & nuditatem patoficiat, oculos animumque ab eo auertamus, nec vllam eodẽ reflexionem faciamus, ne dum ad ea quæ ad obedientiam spectant.

*Religio pa-
radisi
Oculi obe-
dientis clau-
si ad defe-
ctus aliorũ,
maxime in
obediendo.*

Climachus de diligentia & accuratione, q̃ in hoc nobis adhibenda est, loquens ait, si quæ nobis cõtra obedientia & iussa superioris cogitationes & iudicia obortuntur, non aliter in iis nos agere oportere, quam in cogitationib. blasphemis contra Deũ ac res fidei tendentib., aut aliis inhonestis & turpib. representationib: vt scias plane excludamus, & oẽm iis aditũ locumq; denegemus, imo vero quandam inde nos magis cõfundendi & humiliandi occasionem accipiamus. S. Hierony. monacho cui dam recte in cœnobio viuendi formulam præscribens, inter cœtera hoc illi documentũ dedit, *Non de maiorũ sententia iudices*, superiorum iussa decretaq; non examines, cur videlicet hoc illudue mandarint, & nũ melius id hoc quam illo modo imperassent: subditi quippe officij est obedire & implere quæ iussa sunt, dicente Moysi, *Audi Israel & tace*. Eodem nos inuitans S. Basilius: *Aut cum artem aliquam mechanicam in seculo qs, victus cõparandi ergo eddissere vult,*

magistro alicui se in disciplinam tradit, vt ab eo præcepta artis edicat, cuius ipse manus gestumq; attente cõsiderat, & cui exacte in omnib., quæ dicit sine vlla contradictione, diiudicatione, aut curiosiori præcepti examinatione obediit: itaq; fit vt tandem peritus artifex euadat. Pythagoras si quod discipulis suis dogma aut placitũ proposuisset, id ab eis vterius examinari excutiq; per speciem dubitationis nolebat. Quod illi adeo sancte & inuisibiliter obseruabant, vt cum diceretur, *Ipse dixit*, nullus de eo magis dubitandi locus esset. Quanto potius ipsum nos id seruare oportet, erga cum qui Pythagora multo dignior est & maior, eo q̃ Domini nostri Iesu Christi vicarius est? nimirũ cum quid ab illo præscribitur, ferique iuberi viderimus, amplius nihil ad iudiciũ nostrum quam primũ ei subiciendũ, credendumq; id nobis quã maxime conuenire, requiratur. Apud Iacedæmonios, referente Eusebio Caesariensi, lege cautũ erat, ne si quis recenter gubernaculo urbis ad moueretur, disputando examinaret, num leges Reipubl. bona essent an praua, nec, quã nã inde inconuenientia sequi possent, inquireret, sed suũ illis iudiciũ simpliciter subiceret, easq; velut rem à Deo datã intueret. satis aut ad eas seu æquissimas admittendas esse debere, q̃ à maiorib. illæ ac p̃decessorib. latae essent, & si quis de senioribus aliquid in iis, q̃ obmutatam temporũ ac morum rãem minus placeret, inueniret non id cõsã iuniorib. p̃poneret, sed ad seniores, qui temp. redabant, referret, vt viderent hic quid factũ consentaneũ foret, neq; hoc pacto iuniorib. legũ contemnendarũ, minorisq; faciendarũ occasio daretur, vnde insigne aiebant: vt in rempub. damnũ redundaret. Si gentiles illi Philosophi tanto leges, à maioribus lãtas, in honore & reuerentia haberi volebant, hocq; ad ipsas necessariũ videbatur: longe sane erit æquius, eandẽ nos Christianos & Religiosos erga prælatorũ nostrorũ spiritualiũ decreta, iussa ac præcepta reuerentiã & venerationẽ exhibere, cum non solum in ratione naturali, sicut illi philosophi, sed in fidei luce & gratia euangelica fundatissimus. B.

Simile.

Laert. lib. 8. c. 1.

De nat. Derrum.

Lib. 5. c. 10.

*Duple. ex
re Chri.
reperit
re man
re sup
re m
relegi
repari*

*De præp.
Euang. ex
Platonib.
1. de legib.*

*Religiosus
obediens
iussa super-
iorum ut
examp.*

P. N.

P. N. in admirabili illa de obedientia cõ-
scripsit Epistola pluribus aperteque demõ-
strat, nisi isthæc iudicii obedientia inter-
ueniat, fieri plane posse, voluntatis & ope-
ris executionis obedientia talis sit, qualis
oportet: varia quoque damna & inconuen-
ientia, ex huius obedientiæ defectu sequi
solita, enumerat.

CAPVT VI.
De obedientia cæca.

BP. N. Ignatius dicere solebat, quod quom-
admodum duas in Ecclesia militante
Deus hominib. ad salutem consequendam
vias aperuit, vnâ quidã communẽ & vulga-
rã, q̃ est ipsa diuinorũ mandatorũ observa-
tio, alterã vero: q̃ ad priorẽ illã in super Eu-
angelica addit consilia Religiosorũ hæc p̃-
pria est: pari mō in hac ipsa religione duo
sunt obedientiæ genera, vnũ imperfectum
& cõmune, alterũ perfectum & cõsuetum,
in quo ipsa obedientiæ vis, & perfecta reli-
giõsi virtus eluceat. Imperfecta obedientia,
q̃ oculi habet sed in ignitiẽ suã p̃fecta a cõ-
catur & in hac cæcitate magna cõsistit sa-
pientia. Prior in eo q̃ imperatur iudicio v-
titur, posterior minime. Illa magis in alter-
atrã partẽ inclinãt hæc in neutrà: q̃a semp
in medio sicut libræ æquamentũ, recta cõ-
sistit, ad omnia q̃cunq. iniungentur, æqua-
liter disposita & p̃parata. Prior obedit ope-
pete, sed corde reluctatur, itaq. nomẽ obe-
dientiæ nõ promeretur: posterior & iussa
exequitur, ac superioris voluntati ac iudi-
cio suum submittit, admittens vt bonum
quidquid à maioribus & p̃p̃sitis decretum
ac statutum est: nullas itẽ quib. ad obediẽ-
dum emoueat, rãẽs conquirat, quin & si q̃
occurrant, ñ utiq. à iis acquiescit, sed hoc
duntaxat intuitu ad parendum fert: q̃ hoc
cæcitate obedientia. Hæc sc̃ est obedientia
cæca, tantopere & à Sanctis viris vsurpata,
& adeo à sanctis patribus ac vitæ spiritualis
magistris, cõmendata. dicitur hæc cæca, nõ
q̃ quolibet in re q̃ mandari possit, peccatũ
ea sit, siue non, temere & indiscrete sit obe-
diendum (in signis namq. id error forer: vi
expresse id nobis B. P. N. in constitutionib.

declarat.) Verum ideo cæca nominatur, q̃
omnib. in rebus, in quib. manifeste peccatũ
cõtineri non apparebit, simpliciter, sincere,
rotunde, nec vllas p̃cepti rationes, in-
quirendo indagandoque obedire, p̃suppo-
nendo, id quod mandatur & sanctũ esse, &
diuinæ voluntati cõforme, & vnã hanc ra-
tionẽ instar omnium habendo, quod id sit
obedientiæ, & a superiore mihi p̃scribatur.
Vnde obedientiã hanc Callianus vocat *si-
ne discussione suæ examine*: quia tibi mini-
me disq̃ utendum, disputaandum, discuten-
dum, & examinandum est, cur, ad quid, sed
simpliciter maiorum iussis parendum. Et S.
Climacius sic eam definit: *Obedientiã est
examinatus atq. indiscussus motus sponta-
nea mens, vitæ cur: sic est carens discretio-
nis de p̃sitis inter diuitias discretionis.* S.
Basilus, declarans quõ Redemptor Chri-
stus, suas Petro Apostolo, & in eo omnib.
superiorib., oues pascendas cõmiserit, ad-
dit, quemcũm oues suo pastori obediunt, &
quocunq. eas ipse duxerit, eo haud inuitæ
sequuntur: ita religiosus superiori suo ob-
sequi, & quã illa dixerit via voluerit magna
cum sinceritate & simplicitate, sicut bona
& obsequens ouicula incedere debet, p̃cep-
tum eius non discutendo nec in ipsum
curiosius inquirendo.

S. Bernardus de cæca hac obedientia
nullo non loco egregie discerit eamq. solã
perfectã esse obedientiã vitæ *perfecta*, inquit
*obedientiã est maxime incipiente indiscr-
eta: hoc est non discernere quia vel quare p̃-
cipiatur sed ad hoc tantũ nisi, Et cæcus ocu-
lus fideliter & humiliter fiat q̃ a maiore p̃-
cipitur* Et S. Greg. *Vera obedientia nec p̃a-
pistorum intentio nõ discutit, nec p̃cepta
discernit quia omne vitæ suæ iudiciũ maio-
ri subdidit in hoc solo gaudet si q̃ sibi p̃cipi-
tur operatur, nescit ñ iudicare: quisquis per-
fette didicerit obedire q̃ hoc tantũ bonum
putat si p̃ceptũ obediãt* Caro pro dõlor pri-
mis nostris parentib. stetit, quod p̃cepti
à Deo lati rationẽ inquirere & examinare
voluerit: hac namque rimã in ipsos gli-
scens diabolus eos paltrauit, hocq. primũ
omnia tũ ipsorũ tum nostri mali fuit prin-
cipium. Petit ergo ab iis diabolus, *Cur p̃a-
cepit fieri mat*

37 Constit.
c. 1. § 23
p. 6 c. 181.
lett. B. § 18
Epistol. de
obed.

Lib. 4 de
institui re-
nunt c. 10.
24 25 26. 21
§ lib. 12 de
spirit. su-
per c. 132.
§ coll. 18.
c. 3 § col
let. 2 c. 10.
Grad. 4.
intro.
In constit.
Monast. c.
18.
Ioan. 21. 17.

Tra. 7 de
vita solit.
ad frat. de
monte Dei
§ de ord.
vita § mo-
rum instit.
col. 12.
Greg. sup.
lib. 2 Reg.
c. 4.

Discussio
p̃cepti su-
priorũ ri-
ma qua Sa-
thanas se
cepit fieri mat

Lib. 5. c. 4.
vita.
Duxit Si-
ta Christiã
ne perfectio
in manda-
to & confi-
tu duplex
nem vnã
religiosa ex
obediẽtia
liberã